

Братя Грим

Безстрашният принц

Живял някога един принц. Той не искал да живее в бащиния си дворец и понеже от нищо не се страхувал, си помислил: „Ще тръгна по широкия свят да се нагледам на чудеса“. Сбогувал се със своите родители и напуснал двореца.

Случило се така, че принцът попаднал в дома на един великан. Огледал се наоколо и видял, че на двора има две огромни топки и кегли, високи колкото човек, с които великанът си играел. Принцът започнал да играе на кегли и когато ги събарял с топките, викал от радост. Великанът чул шума, погледнал през прозореца и видял принца.

– Ей, ти, защо играеш с моите кегли? – провикнал се той. – Откъде имаш толкова сила?

– Да не мислиш, че само ти имаш сила? Аз мога да правя всичко, което поискам – отговорил принцът.

Великанът излязъл навън и казал:

– Ако наистина е така, искам да ми донесеш ябълка от дървото на живота.

– Че защо ти е тя? – попитал принцът.

– Не искам ябълката за себе си – казал великанът. – Моята жена я иска. Търсих навсякъде, но такова дърво не можах да намеря.

– Аз ще го намеря – казал принцът.

– Да не мислиш, че е толкова лесно? Градината, в която расте дървото, е заобиколена от желязна ограда, а около нея стоят диви животни и пазят никой да не влезе в градината. А ако успееш да влезеш, ще видиш – пред ябълката виси гривна. За да я откъснеш, първо трябва да си провреш ръката през гривната, а досега никой не е успял да стори това.

– Аз ще успея – казал принцът и се сбогувал с великана.

Вървял през гори и поля и накрая стигнал до градината с дървото на живота. Дивите зверове спели и изобщо не забелязали, че някой влиза в градината. Като видял дървото с ябълките, принцът се покатерил на него и тъкмо се канел да откъсне една, когато изведнъж пред него се появила една гривна. Принцът проврял ръката си през нея и откъснал ябълката. В същия миг гривната здраво пристегнала ръката му, а той почувствал как могъща сила прониква в жилите му. Спуснал се на земята и понеже не му се искало да прескача през оградата, разтворил желязната врата с гръм и трясък. Когато излязъл навън, един лъв се събудил, но бил толкова кротък и покорен, сякаш това бил неговият господар.

Принцът занесъл ябълката на великана; той много се зарадвал и побързал да я даде на жена си. Ала тя била не само много красива, но и много умна.

– Няма да ти повярвам, че ти си взел ябълката, докато не видя на ръката ти гривната – каза тя.

Великанът отишъл при принца и рекъл:

– Където е ябълката, там трябва да бъде и гривната. Ако не ми я дадеш доброволно, ще трябва да се преборим.

Принцът отказал да му даде гривната и двамата започнали да се борят. Великанът не можал да пребори принца, защото гривната била вълшебна и го направила много силен. Тогава великанът се изхитрил и рекъл:

– Стана ми много горещо от борбата; хайде да се изкъпем в реката, за да се поосвежим, и после ще продължим.

Без да подозира нищо, принцът се съгласил. Но като се събличал, свалил гривната от ръката си и скочил във водата. Великанът мигом я грабнал и хукнал да бяга, но лъвът го видял, подгонил го и му взел гривната, а после я върнал на своя господар. Великанът обаче се скрил зад едно дърво и докато принцът се обличал, той го нападнал и му извадил очите. После го завел на една висока скала, която се издигала над дълбока пропаст и си помислил: „Достатъчно е да направи само няколко крачки и ще падне в пропастта; тогава ще отида и ще взема гривната“.

Но верният лъв не изоставил своя господар, хванал го с челюстите си за дрехата и го издърпал назад. След това го изтеглил до едно дърво, край което течело бистро ручейче.

Седнал до него и напръскал с лапите си лицето му с вода от ручей. В същия миг принцът прогледнал. Той благодарил на Бога за голямата милост и тръгнал по света заедно с верния лъв.

Случило се така, че стигнали до един дворец. Дворецът бил омагьосан, а в него живеела красива девойка, но цялата била черна.

– Ех, да можеше да ме освободиш от злата магия! – каза тя на принца.

– А какво трябва да направя? – попитал той.

– Трябва да останеш в двореца три нощи, ала не бива от нищо да се страхуваш. Ще бъдеш подложен на страшни мъчения, но ако не пророчиш нито звук, ще ме освободиш от магията.

– Аз от нищо не се страхувам и с божия помощ ще се опитам да те спася.

После отишъл в една огромна зала и започнал да чака. До полунощ било съвсем тихо, но изведнъж се разнесъл страшен шум и от всички ъгли излезли малки дяволчета. Те се направили, че не го забелязват, запалили огън наред залата и започнали да крещат и да танцуват около

него. Докато танцували, крясъците им ставали все по-силни и по-силни – никой не можел да ги слуша, без страх да свие сърцето му. Но принцът продължавал да седи спокойно, сякаш нищо не чувал и не виждал. В един миг обаче дяволчетата скочили върху него и били толкова много, че принцът не можел да се защити. Те го блъскали, щипели, хапели, удряли, но той не издал нито звук. На сутринта дяволчетата изчезнали, ала принцът бил толкова изтощен, че не можел да се помръдне. Тогава при него влязла черната девойка, напръскала го с жива вода и болките му изчезнали веднага.

– Ти издържа една нощ – казала девойката, – но ти предстоят още две.

И си отишла. А като излизала от залата, принцът забелязал, че краката ѝ са бели.

На втората вечер се повторило същото; принцът отново не казал нито дума и не издал нито звук. На сутринта девойката пак го поръсила с жива вода и болките му преминали. Ала най-страшна била третата вечер. Дяволчетата теглели краката и ръцете на принца на всички посоки, сякаш искали да го разкъсат, удряли го безмилостно, но той не издал нито звук. На сутринта едва отворил очи и видял, че пред него стои чудно хубава девойка, бяла и прекрасна като ясен ден. Тя била царица. Появили се слуги и казали, че масата в залата за пиршества вече е готова. Принцът и царицата се нагостили с вкусните ястия, а вечерта отпразнували сватбата си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2527>]